

Řeky, do kterých se lze vrátit

Říká se, že nelze vstoupit dvakrát do téže řeky. Ale já vím, že to možné je. Třeba když nám vůně vyvolá vzpomínku na dětství. Na babiččinu bublaninu, na bahnitou příchuť rybníka, o který jsme se spokojeně dělili s hejnem hus a kačen, na květy mrazu na oknech, které jsme rozpouštěli horkem čaje se šťávou v malovaném hrnku. Vzpomínku tak silnou, že se stává na zlomek sekundy přítomnou realitou, a my se vracíme do svých dětských těl i myslí a zase se koukáme na svět očima, které vidí to, na co hledí, a ne to, o čem nás jiní přesvědčují, že bychom měli vidět.

Také se dá vstoupit do téže řeky na jednom kouzelném místě v době, kdy léto začíná ztrácet svůj žár v chladivých ránech a čím dál dřívějších večerech. Projdeš symbolickou branou a jako bys odtud nikdy neodešel. A co víc, potkáváš a objímáš přátele a ten rok od minula jako by neuplynul, jako by neuběhla ani jedna vteřina, protože jak jinak si vysvětlit onu blízkost, kterou cítíš?

Pak si uvědomíš, že ta blízkost je silnější, než si pamatuješ. Že jsi za ten rok ušel kus cesty a že tví přátelé ho ušli také. Každý sám za sebe a svým směrem, a přesto, nebo právě proto jste došli všichni k sobě ještě o kus blíž a proto jste se všichni dokázali vrátit do téže řeky.

Tady a teď. Na magickém místě u malého rybníčku, kde louka dokáže být slunečná, i když je pod mrakem. A když je nejen pod mrakem, když prší, prší, jen se leje, uděláme si louku na půdě hájenky. Jako tomu bylo v pátek večer, jako tomu bylo potom v neděli dopoledne.

Ten první večer jsme leželi potmě, a protože na půdě bylo teplo a málo místa, dotýkali jsme se prsty na nohou. Ivo bubnoval a ani nevím, jak jsem se dostala do podzemí. Poprvé. Vždycky předtím jsem hodně moc chtěla dolů a chtěla jsem najít své totemové zvíře, ale nedařilo se mi to. Teď jsem tam byla, ale vlastně po ničem dalším netoužila. Cítila jsem svou teple a bezpečně ukotvenou nohu a hlas bubnů mi prohříval celé tělo. Slyšela jsem zvuky, které mě neděsily, ale neměla jsem touhu dozvědět se, kdo je vydává. Kolem se objevovaly různé oči a obrysy, občas v dáli zářivě přeběhlo nějaké stvoření, ale neměla jsem nutkání se za ním vydat. Líbilo se mi viset v prostoru a čase, být ozvučnou deskou bubnu a cítit intenzivní propojení mezi tady a teď, mezi já a my.

Byl to intenzivní zážitek návratu do pradávného a nekonečného proudu všech bytostí, které jsou, byly a budou, do proudu, ze kterého vše pochází a ve kterém všechno mizí, ve kterém pomalu plynu a jednou se v něm rozplynu.

{fshare}